Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 353 291 van 21 september 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat B. VRIJENS**
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Mauritiaanse nationaliteit te zijn, op 30 december 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 2 december 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien de oude titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 31 december 2025 met refertenummer 135075.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van oud artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 27 juli 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 4 augustus 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 15 april 2024, in functie van zijn Belgische moeder, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 1 oktober 2024 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

1.3. Op 4 december 2024 diende verzoeker, in functie van zijn Belgische moeder, een tweede aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.4. De gemachtigde van de minister voor Asiel en Migratie nam op 6 maart 2025 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

1.5. Verzoeker diende op 3 juni 2025, opnieuw in functie van zijn Belgische moeder, een derde aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.6. Op 2 december 2025 nam de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Deze beslissing, die verzoeker op 9 december 2025 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, § 4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 03.06.2025 werd ingediend door:

Naam: [R.]
Voorna(a)m(en): [R.P.G.]
Nationaliteit: Mauritius
[…]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt voor de derde maal gezinshereniging aan met zijn moeder [P.M.] (RR […]), Belgische nationaliteit, in toepassing van artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980.

Overeenkomstig de overgangsmaatregelen bedoeld in artikel 24 van de wet van 18 juli 2025 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, wordt de verblijfsaanvraag onderzocht overeenkomstig artikel 40ter, zoals geformuleerd vóór de inwerkingtreding van de wet van 18 juli 2025.

Artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980 stelt: "§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die geen gebruik maakte van zijn recht van vrij verkeer en verblijf overeenkomstig artikel 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, dan wel niet voldoen aan de voorwaarden zoals voorzien in § 1: 2° de rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn van de Belg of van diens echtgenoot of geregistreerde partner bedoeld in het eerste lid, 1°, beneden de leeftijd van achttien jaar of die in het land van oorsprong dan wel herkomst te hunnen laste zijn, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent begeleiden of zich bij hem voegen. (…)"

Betrokkene is ouder dan 18 jaar. Meerderjarige kinderen kunnen slechts een verblijfsrecht erkend zien indien ze financieel en of materieel werden/worden ondersteund door de ouder die in België verblijft, omdat ze niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien. Deze afhankelijkheidsrelatie diende reeds te bestaan in het land van oorsprong of herkomst en dit tot op het moment van de aanvraag gezinshereniging in België. Het betreft een cumulatieve voorwaarde die op beide ogenblikken moet worden aangetoond.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden werden volgende documenten opnieuw voorgelegd:
- ongedateerde verklaring op eer waarin de referentiepersoon verklaart dat ze geld verzonden heeft naar betrokkene in de periode van zijn 3e tot zijn 18e;
- pensioenfiche 281.11 (inkomsten 2023), attesten FPD dd. 15.01.2024 en 15.05.2024;
- bewijs van inkomsten op naam van betrokkene zelf: bewijs aansluiting bij Securex dd. 13.08.2024 als zelfstandige in hoofdberoep; arbeidsovereenkomst tussen [O.C.S.] en betrokkene, ingang vanaf 01.08.2024 voor onbepaalde duur; loonfiche augustus 2024, september 2024, oktober 2024; factuur van de sociale bijdragen dd. 13.08.2024;
- attest n°TAN73772162/MSTD/71285 dd. 21.06.2024 op naam van een derde;
- notarieel attest dd. 03.07.2024 op naam van een derde;
- verklaring N°I08009392/RS/70917/1-L04 dd. 24.12.2024 waarin de belastingdienst van Mauritius verklaart dat betrokkene (met Business Registration Number […]) geregistreerd is bij de 'Medium and Small Taxpayers Department' van de Mauritius Revenue Authority en voor de jaren 2021/2022 – 2024/2025 een belastingaangifte indiende waarin hij verklaarde dat hij met zijn zelfstandige activiteit in deze periode niet beschikte over een belastbaar inkomen;
- internationaal reispaspoort Mauritius ([…]), afgeleverd op 22.05.2023

Onderstaande documenten werden geactualiseerd bij huidige aanvraag:
- bewijs van pensioen voor de maanden juni tot augustus 2025 op naam van referentiepersoon;
- notarieel attest dd. 4.11.2024 op naam van betrokkene waarin wordt verklaard dat, na onderzoek op 04.11.2024, gebleken is dat betrokkene geen eigenaar is van een onroerend goed of recht op onroerend goed in Mauritius.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene reeds van in het land van herkomst of oorsprong ten laste was van de referentiepersoon, dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat hij onvermogend was in zijn land van herkomst voor zijn vertrek uit Mauritius. Uit de voorgelegde verklaring N°I08009392/RS/70917/1-L04 dd. 24.12.2024 blijkt dat betrokkene beschikte over een Business Registration Number waarmee hij minstens enige tijd actief was als zelfstandige. Louter de vaststelling dat hij tegenover de Medium and Small Taxpayers Department' van de Mauritius Revenue Authority verklaarde dat hij in de jaren 2021/2022 – 2024/2025 geen inkomsten meer verwierf uit deze activiteit, kan niet aanvaard worden als afdoende bewijs van zijn aangehaalde onvermogen. Het is immers niet uit te sluiten dat betrokkene in deze periode inkomsten verwierf uit andere economische activiteiten (vb. een tewerkstelling in loondienst) of uit andere bronnen (vb. een uitkering).
Het notarieel attest dd. 4.11.2024 vermeldt dat op 4.11.2024 een onderzoek werd gevoerd naar de eigendom(srechten) die geregistreerd staat/staan op naam van betrokkene en uit dat onderzoek is gebleken dat betrokkene geen eigenaar is noch eigendomsrechten heeft. De relevantie van het attest kan echter niet opgemerkt worden gelet betrokkene op 4.11.2024 al enige tijd in België verbleef; dit attest schetst bijgevolg geenszins de situatie kort voor zijn vertrek uit Mauritius (wat volgens de inreisstempel in zijn paspoort op 25.12.2023 gebeurde). De overige voorgelegde stukken staan op naam van een ongekende derde.

Er dient daarnaast opgemerkt te worden dat er geen bewijzen van effectieve financiële, dan wel materiële steun, vanwege de referentiepersoon aan betrokkene werden voorgelegd. Er kan logischerwijze dan ook vanuit gegaan worden dat betrokkene over bestaansmiddelen kon beschikken om te voorzien in zijn levensonderhoud. De voorgelegde verklaring op eer vanwege de referentiepersoon kan niet aanvaard worden als afdoende bewijs: niet alleen kan het gesolliciteerd karakter van een verklaring niet worden uitgesloten en werden er geen objectieve, verifieerbare documenten ter staving van deze verklaring voorgelegd, ook dient opgemerkt te worden dat – voor zover deze verklaring dient aanvaard te worden als begin van bewijs – deze aangehaalde geldstortingen onvoldoende recent zijn. Ze zouden gestopt zijn bij het volwassen worden van betrokkene, hij is inmiddels bijna 53 jaar. Op 51-jarige leeftijd kwam betrokkene naar België. Dat wil zeggen dat er in de periode van zijn 18 jaar tot 51 jaar geen enkele steun door de referentiepersoon werd geboden.

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet dat er reeds van in het land van herkomst of origine een effectieve afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Bovendien blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens dat betrokkene zelf economisch actief is als zelfstandige. Natuurlijk is het goed dat betrokkene zich tracht te integreren op de Belgische arbeidsmarkt, maar in het kader van onderhavige aanvraag gezinshereniging dient betrokkene ook voorafgaand aan de aanvraag, net als op het ogenblik van het nemen van de beslissing, ten laste te zijn van de referentiepersoon. Gezien zijn zelfstandige activiteit is het redelijk te stellen dat betrokkene wel degelijk reeds voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging in staat is om bestaansmiddelen te genereren en daarmee in zijn eigen levensonderhoud te voorzien en dus niet ten laste is van de referentiepersoon (RvS, arrest nr. 260.508, dd. 19.08.2024; RvS, arrest nr. 260.507 dd. 19.08.2024; RvS, arrest nr. 259.251 van 26.03.2024). Bewijs van het tegendeel ligt niet voor. Er ligt geen enkel bewijsstuk voor waaruit kan blijken dat betrokkene tijdens zijn verblijf in België financieel en of materieel ondersteund wordt door de referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene heden nog steeds gedomicilieerd is op het adres van de referentiepersoon, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. De voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015).

Gezien de aangehaalde afhankelijkheidsrelatie in het verleden als in het heden niet afdoende werd aangetoond, voldoet betrokkene niet aan de voorwaarden overeenkomstig artikel 40ter, § 2, 2° van de wet van 15.12.1980.

Het recht op verblijf wordt opnieuw geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er de aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 40bis, 40ter en 42 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer in het bijzonder van het evenredigheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringplicht, van het vertrouwensbeginsel, van de hoorplicht, van het recht op verdediging en van het beginsel van de redelijke termijn.

Zijn betoog luidt als volgt:

“2.1.1.
Dat verzoeker op 3 juni 2025 een aanvraag heeft gedaan tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger in functie van zijn Belgische moeder conform artikel 40ter Vw.

Dat de bestreden beslissing opwerpt dat in casu niet aan de voorwaarden van artikel 40ter Vw. werd voldaan, zodat de aanvraag gezinshereniging van verzoeker dient te worden afgewezen.

Dat conform artikel 40bis § 2, 3° Vw. als familielid van een Unieburger worden beschouwd, de rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die in het land van oorsprong dan wel herkomst te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven.

Artikel 40ter, § 2, 2° Vw. bepaalt:

“§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die geen gebruik maakte van zijn recht van vrij verkeer en verblijf overeenkomstig artikel 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, dan wel niet voldoen aan de voorwaarden zoals voorzien in § 1:
1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 2°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent begeleiden of zich bij hem voegen;
2° de rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn van de Belg of van diens echtgenoot of geregistreerde partner bedoeld in het eerste lid, 1°, beneden de leeftijd van achttien jaar of die in het land van oorsprong dan wel herkomst te hunnen laste zijn, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent begeleiden of zich bij hem voegen. De rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn die de leeftijd van 18 jaar nog niet bereikt heeft, dient aan te tonen dat de Belg, diens echtgenoot of geregistreerde partner, het ouderlijk gezag inclusief het recht van bewaring over hem uitoefent. Indien het ouderlijk gezag wordt gedeeld, dient hij aan te tonen dat de andere houder van het ouderlijk gezag zijn toestemming heeft gegeven. Indien de Belg, diens echtgenoot of de registreerde partner het ouderlijk gezag niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 35 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met andere geldige bewijzen die in dit verband worden voorgelegd”

Dat overeenkomstig artikel 50, § 2, 7° van het Vreemdelingenbesluit bij de aanvraag gezinshereniging of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag volgende documenten dienen te worden overgemaakt:

“7° familielid bedoeld in artikel 40ter, van de wet :

a) de officiële documenten of elk ander bewijs waarmee op geldige wijze de band van bloed- of aanverwantschap of van partnerschap, bedoeld in artikel 44, 2e lid, kan worden vastgesteld;
b) elk ander document waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de andere voorwaarden, die zijn voorgeschreven bij artikel 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult”

Dat verzoeker bijgevolg aan de hand van elk welk danig document mocht aantonen dat hij ten laste was van zijn Belgische moeder.

2.1.2.

Dat verzoeker diverse documenten heeft voorgelegd waaruit blijkt dat hij onvermogend was in het land van herkomst en hij tevens financieel ten laste was van zijn moeder.

Zo heeft verzoeker een verklaring van zijn moeder voorgelegd waaruit blijkt dat zij geld naar hem heeft opgestuurd, een notarieel attest en een verklaring van de belastingdienst.

Dat de bestreden beslissing dan ook ten onrechte stelt dat verzoeker niet aan de voorwaarden zou voldoen om te genieten van de recht op verblijf van meer dan drie maanden omdat niet afdoende aangetoond werd dat verzoeker onvermogend was in het land van herkomst en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon.

De voorgelegde stukken tonen dit immers onomstootbaar aan.

Dat verweerder enkel een opsomming geeft van de door verzoeker voorgelegde stukken, doch geen grondige motivering geeft waarom deze stukken het onvermogen van verzoeker niet zouden aantonen.

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds geoordeeld heeft dat het niet volstaat om de documenten op te nemen in een opsomming, zonder op enige wijze te motiveren waarom deze documenten niet van die aard zijn om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon of deel uitmaakte van zijn gezin.

Het volstaat niet deze documenten op te nemen in de opsomming en vervolgens te concluderen dat verzoekster niet aan de verblijfsvoorwaarden voldoet. Verzoekster mag verwachten dat verweerder concreet uiteenzet waarom de overgemaakte documenten niet volstaan, quod non in casu (RvV, 12 mei 2022, nr. 272.635).

Dat de bestreden beslissing dan ook onvoldoende gemotiveerd is en bijgevolg een schending inhoudt van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en het motiveringsbeginsel.

2.1.3.
Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen.

Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing .

Met de term "afdoende" wordt tevens verwezen naar het feit dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er dus een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant. Niet alle bestuurshandelingen zullen in dezelfde mate formeel moeten worden gemotiveerd. Wanneer de overheid beschikt over een discretionaire bevoegdheid, dient haar motivering in extenso en uitgebreider te gebeuren. De beslissingen waarvan de motivering vaag, nietszeggend of loutere stijlformules inhouden, dienen eveneens te worden vernietigd (R.v.St., nr. 52.909 van 14.04.1995; R.v.St., nr. 44.141 van 20.09.1993; R.v.St., nr. 77.502 van 09.12.1998; R.v.St., nr. 77732 van 18.12.1998, R.v.St., nr. 83.771 van 01.12.1997; R.v.St., nr. 86.567 van 04.04.2000; R.v.St., nr. 90.169 van 12.10.2000).

"Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreider motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur" (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, Administratieve Rechtsbibliotheek – Algemene Reeks, VII, Formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185).

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct beoordeeld heeft en of zij op grond daarvan binnen de perken van de

redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS, 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS, 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve handeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen genomen worden (RvS, 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS, 20 september 2011, nr. 215.206; RvS, 5 december 2011, nr. 216.669).

De motivering is niet afdoende als het gaat om vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet plausibele motiveringen, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen (D. VAN HEULE, "De motiveringsplicht en Vreemdelingenwet", T.V.V.R. 1993, 67).

Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden wegens gebrekkige, minstens geen afdoende motivering.

2.1.4.
Dat de bestreden beslissing voorts opwerpt dat verzoeker als zelfstandige werkt en hij in zijn onderhoud kan voorzien en dus niet ten laste zou zijn van zijn moeder.

Aldus oordeelt verweerder dat men in het kader van gezinshereniging met een ouder, ten laste dient te zijn van de referentiepersoon tot op het ogenblik van de toekenning van het verblijfsrecht.

Dat de beoordeling van het ten laste zijn zich evenwel vóór de aanvraag gezinshereniging situeert en deze voorwaarde enkel moet voldaan zijn in het land van herkomst.

Ook het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat de noodzaak van materiële steun in het land van herkomst moet bestaan en enkel op het moment van de aanvraag gezinshereniging (HvJ 9 januari 2007, Jia, C-1/05). Na de aanvraag is de voorwaarde van ten laste zijn in de lidstaat waar de Unieburger verblijft niet meer van toepassing (Mededeling van de Europese Commissie van 2 juli 2009).

Vooruitzichten om werk te vinden in het gastland waardoor de bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een Unieburger, eens hij het verblijfsrecht verkregen heeft, niet langer ten laste zou zijn van de Unieburger, heeft geen invloed op de interpretatie van de voorwaarde van 'ten laste' zijn (HvJ 16 januari 2014, Reyes, C-423/12).

Dat de bestreden beslissing dan ook een voorwaarde toevoegt aan de Vreemdelingenwet die niet wettelijk voorzien is door te eisen dat verzoeker ook nog in België ten laste is van de referentiepersoon (wat overigens in de feiten wel degelijk zo is).

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van de artikelen 40bis en 40ter Vw. en tevens foutief gemotiveerd door een blijvende afhankelijkheid te eisen en bijgevolg ook op dit punt strijdig is met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en het motiveringsbeginsel (zie supra).

2.1.5.
Uit wat voorafgaat blijkt dat verzoeker duidelijk heeft aangetoond dat hij onvermogend was in Mauritius, geen inkomsten en/of eigendommen had en hij financieel afhankelijk was van zijn moeder, zodat verzoeker voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging en in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon.

Dat hiertoe diverse documenten werden voorgelegd.

Dat verweerder evenwel geen enkele rekening heeft gehouden met de door verzoeker voorgelegde documenten en het dossier van verzoeker dan ook geenszins op een zorgvuldige wijze onderzocht en beoordeeld werd, zodat er sprake is van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Aangaande de zorgvuldigheidsplicht dient te worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en

ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953, RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (RvS, THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (RvS, SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (RvS, VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak. 'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief recht, Leuven, ACCO, 1990,31)'.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411).

Dat de bestreden beslissing tevens een schending inhoudt van de artikelen 40bis juncto 40ter Vw. nu ten onrechte geoordeeld werd dat verzoeker – in weerwil van de voorgelegde stukken – niet afdoende zou hebben aangetoond dat hij onvermogend was en ten laste van zijn moeder in het land van herkomst.

2.1.6.
Dat overigens geenszins de noodzaak of verplichting wordt aangetoond tot het voorleggen van deze documenten bij de aanvraag gezinshereniging van een familielid van een Unieburger.

Verzoeker verwijst hiervoor naar de expliciete rechtspraak van de Raad van State aangaande het begrip 'ten laste zijn' en de rechtspraak van het Hof van Justitie waarbij de mogelijkheid om de afhankelijkheidsrelatie aan te tonen met ieder passend middel werd benadrukt:

'onder "te hunnen laste komen" moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschaps-onderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. De noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel' (RvS 1 maart 2006, nr. 155.649; arrest Jia (HvJ C-1/05, Yunying Jia t. Migrationsverket, 9 januari 2007, 43).

Verzoeker beschikt derhalve over een vrije bewijsvoering wat betreft het aspect ten laste zijn.

Ook de Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad betreffende richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden", geeft een toelichting bij de in artikel 47/1 omgezette bepaling van de richtlijn 2004/38/EG:

"2.1.4. Ten laste komende familieleden
Volgens de rechtspraak van het Hof vloeit de hoedanigheid van 'ten laste komend familielid' voort uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de EU-onderdaan of door diens echtgenoot/partner. De hoedanigheid van ten laste komend familielid veronderstelt niet een recht op levensonderhoud. Er hoeft niet te worden onderzocht of de betrokken familieleden in theorie in staat zouden zijn zelf in hun onderhoud te voorzien, bijvoorbeeld door betaalde arbeid te verrichten.

Om vast te stellen of familieleden ten laste zijn, moet geval per geval worden beoordeeld of zij, gezien hun financiële en sociale toestand, materiële steun nodig hebben om in hun basisbehoeften te kunnen voorzien in het land van herkomst of het land vanwaar zij kwamen op het ogenblik dat zij verzochten om hereniging met de EU-burger (d.w.z. niet in het gastland waar de EU-burger verblijft). In zijn arresten over het begrip afhankelijkheid verwees het Hof niet naar de hoogte van de levensstandaard om te bepalen of financiële steun door de EU-burger noodzakelijk was.

In de richtlijn zijn geen voorwaarden vastgesteld met betrekking tot de minimumduur van de afhankelijkheid of het bedrag van de verstrekte materiële steun. Het moet alleen gaan om een echte, structurele afhankelijkheid.

Ten laste komende familieleden moeten bewijsstukken overleggen waaruit blijkt dat zij afhankelijk zijn. Zoals bevestigd door het Hof kan het bewijs met elk passend middel worden geleverd. Wanneer de betrokken familieleden hun afhankelijkheid kunnen aantonen met een ander middel dan een certificaat dat is afgegeven door de bevoegde autoriteit van het land van herkomst of van het land vanwaar zij komen, mag het gastland niet weigeren hun rechten te erkennen. De enkele verbintenis van de EU-burger om het betrokken familielid ten laste te nemen, is op zich echter niet voldoende om de afhankelijkheid aan te tonen".

Dat deze richtlijnen naar analogie op het dossier van verzoeker dienen toegepast te worden, zodat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.

2.1.2.1. De Raad merkt op dat, zoals verzoeker correct aangeeft, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip *"afdoende"*, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op grond waarvan zij is genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, geduid dat verzoekers verblijfsaanvraag wordt afgewezen omdat uit de door hem aangebrachte stukken niet blijkt dat hij voldoet aan de voorwaarden om het recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie te genieten. Verweerder heeft hierbij uiteengezet dat uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende blijkt dat er tussen verzoeker en zijn Belgische moeder in zijn land van herkomst een effectieve afhankelijkheidsrelatie bestond en dat de beschikbare stukken aantonen dat verzoeker, al van voordat hij zijn verblijfsaanvraag indiende, economisch actief was en hieruit kan worden afgeleid dat hij zelf in zijn levensonderhoud kan voorzien. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Verzoeker kan geenszins worden gevolgd waar hij lijkt te willen stellen dat de motivering van de bestreden beslissing vaag, duister, niet ter zake dienend, onduidelijk, onnauwkeurig, ongeldig of stereotiep zou zijn. Een eenvoudige lezing van deze beslissing leert dat de motivering zijn specifieke situatie in aanmerking neemt en zeer duidelijk is. Ten overvloede duidt de Raad nog dat, indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat deze beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, blijkt niet.

2.1.2.2. De door verzoeker aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel dient in casu te worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet. Voormelde wetsbepaling voorziet dat een bloedverwant in neergaande lijn van een Belgisch onderdaan, ook indien hij ouder is dan achttien jaar, een recht op verblijf van meer dan drie maanden kan laten gelden indien hij ten laste is van de Belgische onderdaan die hij begeleidt of vervoegt.

De Raad stelt vast dat verzoeker aangeeft niet akkoord te gaan met verweerders standpunt dat uit de aangebrachte stukken niet kan worden afgeleid dat hij reeds in zijn land van herkomst of origine ten laste was van zijn Belgische moeder en hij dus niet voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf van meer dan drie maanden te genieten.

Verzoeker houdt voor dat hij tal van documenten heeft aangebracht inzake zijn financiële situatie, waaronder een notarieel attest waarin wordt aangegeven dat hij geen onroerende goederen heeft en een verklaring van de belastingdienst van Mauritius waaruit blijkt dat hij een aantal jaren geen inkomsten aangaf, en hij dus aantoonde onvermogend te zijn in zijn land van herkomst. Het gegeven dat verzoeker eventueel geen belastbare inkomsten of onroerende goederen zou hebben in Mauritius laat evenwel niet toe te besluiten dat hij ten laste zou zijn van zijn Belgische moeder. Los van het feit dat verzoeker niet aantoont dat verweerders argumentatie om te concluderen dat de aangebrachte documenten niet toelaten zijn voorgehouden staat van

onvermogendheid te bevestigen incorrect of kennelijk onredelijk is, moet bijgevolg worden aangegeven dat het feit dat hij stelt verweerders standpunt omtrent deze documenten niet te delen hoe dan ook niet kan leiden tot de vaststelling dat onterecht werd besloten dat geen effectieve afhankelijkheidsrelatie tussen hem en zijn moeder in het land van herkomst werd aangetoond. Zijn grief is gericht tegen overtollige overwegingen in de bestreden beslissing.

Daarnaast wijst verzoeker erop dat hij een verklaring van zijn moeder aanbracht waaruit blijkt dat zij geld naar hem heeft opgestuurd. In deze verklaring heeft verzoekers moeder uitdrukkelijk vermeld dat zij haar zoon *"in de periode van zijn derde levensjaar tot zijn 18de jaar"* elke maand geld heeft gestort. Verweerder heeft op goede gronden gesteld dat aangezien verzoeker, bij het nemen van de bestreden beslissing, bijna drieënvijftig jaar oud was, uit deze verklaring niet kan worden afgeleid dat hij *"recent"* nog werd gesteund door zijn Belgische moeder. Deze conclusie is correct. Meer zelfs, de brief van verzoekers moeder kan worden gelezen als een duidelijke bevestiging dat zij haar zoon reeds vele tientallen jaren niet meer steunt en hij dus niet ten laste van haar is.

Aangezien verzoeker geen afhankelijkheidsband met zijn moeder aantoonde die bestond onmiddellijk voorafgaand aan zijn verblijfsaanvraag en van in zijn land van herkomst, is zijn kritiek dat verweerder niet mag vereisen dat de afhankelijkheidsband ook nog bestaat op het ogenblik dat een beslissing moet worden genomen en wanneer de aanvrager zich reeds in het Rijk bevindt irrelevant. Verzoekers standpunt dat hij niet dient aan te tonen dat hij op het ogenblik van de beslissing inzake de verblijfsaanvraag nog ten laste is van de Belgische ouder die hij wenst te vervoegen is daarenboven niet verenigbaar met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege duidde reeds meermaals dat de afhankelijkheid tussen een statische Belg en een bloedverwant in neergaande lijn die ouder is dan achttien jaar niet alleen moet bestaan op het ogenblik van het indienen van de aanvraag tot gezinshereniging, maar ook op het moment van het nemen van de bestreden beslissing (RvS 26 maart 2024, nr. 259.251; RvS 13 juni 2022, nr. 14.931 (c); RvS 28 maart 2022, nr. 253.373; RvS 6 november 2019, nr. 245.995 en RvS 6 november 2019, nr. 245.996). Verweerders verwijzing naar twee arresten van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) en naar een mededeling van de Europese commissie laat hier niet anders over denken. In deze arresten en de mededeling van de commissie wordt immers uitgegaan van de situatie waarbij een vreemdeling vanuit zijn land van herkomst, waar hij stelt ten laste te zijn, een aanvraag tot gezinshereniging indient en wordt de situatie van de vreemdeling die zich naar een ander land begeeft en daar wordt tewerkgesteld alvorens een dergelijke aanvraag in te dienen of vooraleer een beslissing werd genomen omtrent deze aanvraag niet behandeld. De Europese regelgeving is bovendien niet van toepassing nu verzoeker een Belgische vrouw, die geen gebruik maakte van haar recht op vrij verkeer, wenst te vervoegen.

De bewering van verzoeker dat verweerder zich heeft beperkt tot het opsommen van de door hem aangebrachte stukken en niet heeft uiteengezet waarom deze niet toelaten te besluiten dat hij ten laste is, mist zonder meer feitelijke grondslag.

Voorts dient nog te worden aangegeven dat verzoekers theoretisch betoog, met verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State en het Hof van Justitie en naar een mededeling van de Europese commissie betreffende richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de richtlijn 2004/38/EG), omtrent het feit dat de afhankelijkheidsrelatie met ieder passend middel kan worden aangetoond in casu niet dienend is. Uit de bestreden beslissing blijkt immers niet dat verweerder enig voorgelegd bewijsstuk ter staving van verzoekers beweerde afhankelijkheidsrelatie met de referentiepersoon heeft geweerd, dan wel verzoeker zou hebben verhinderd enig bewijsstuk dat hij nuttig achtte om deze afhankelijkheidsrelatie aan te tonen voor te leggen. Zoals eerder werd benadrukt, oordeelde verweerder louter dat de door verzoeker voorgelegde stukken onvoldoende aantonen dat hij ten laste is van zijn Belgische moeder om in aanmerking te komen voor een verblijfsrecht op grond van artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Wederom moet tevens worden gesteld dat voormelde richtlijn 2004/38/EG in casu niet van toepassing is.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat de door de Europese en Belgische wetgever voorziene regeling inzake toekenning van een recht gezinshereniging er niet op is gericht om vreemdelingen de mogelijkheid te geven hun gezin in hun land van herkomst achter te laten – verzoeker heeft een vrouw en twee kinderen – en de regelgeving aangaande economische migratie te omzeilen.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing niet deugdelijk werd voorbereid of dat deze werd genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het evenredigheidsbeginsel, die tot de vernietiging van de bestreden beslissing kan leiden, blijkt niet.

2.1.2.3. Artikel 40bis van de Vreemdelingenwet is in voorliggende zaak niet van toepassing en werd ook niet toegepast, zodat geen schending van dit artikel kan worden vastgesteld.

2.1.2.4. Verder moet worden opgemerkt dat verzoeker weliswaar de schending aanvoert van artikel 42 van de Vreemdelingenwet, van het vertrouwensbeginsel, van de hoorplicht, van het recht op verdediging en van het beginsel van de redelijke termijn, maar nalaat toe te lichten waarom hij deze wetsbepaling en deze rechtsbeginselen geschonden acht, zodat deze onderdelen van het eerste middel bij gebrek aan een duidelijke uiteenzetting of concrete bemerkingen, als onontvankelijk moeten worden beschouwd.

2.1.2.5. Verzoekers beschouwingen leiden ook niet tot de conclusie dat enig ander, niet nader omschreven beginsel van behoorlijk bestuur of algemeen rechtsbeginsel werd geschonden.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 22 van de Grondwet en van artikel 8 het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Hij verschaft de volgende toelichting:

"2.2.1.
Dat artikel 22 G.W. voorziet in een recht op eerbieding van het privéleven en overeenkomstig artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens eenieder recht heeft op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en familieleven wordt aangevoerd, moet in de eerste plaats nagekeken worden of er een familieleven bestaat in de zin van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Dat artikel 8 EVRM noch begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip privéleven definieert. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, §150).

Dat overeenkomstig de rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens het begrip privéleven een brede term is en het mogelijk is, noch noodzakelijk om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, §29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is dan ook een feitenkwestie.

Verzoeker is de zoon van de Belgische referentiepersoon en woonde in Mauritius samen met zijn moeder en woont ook sinds zijn aankomst in België bij zijn moeder. Dat er dan ook zonder enige twijfel sprake is van een gezin.

2.2.2.
Dat de volgende vraag die zich stelt is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familieleven.

Gezien het in casu een eerste toelating tot verblijf betreft, geschiedt er geen toetsing aan de hand van het 2e lid van artikel 8 EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op het privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, §63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, §38).

Dit geschiedt aan de hand van een 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 EVRM (EHRM 17 oktober 1986 Rees/The United Kingdom, §37).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" (billijke afweging) moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds.

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHMR 10 juli 2014, nr; 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Dat uit de bestreden beslissing geenszins blijkt dat alle feiten en omstandigheden door verweerder in overweging werden genomen, zodat er na een belangenafweging sprake is van een schending van artikel 8 EVRM door de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing is dan ook disproportioneel en het beoogde doel is geenszins evenredig met de nadelen welke de beslissing voor verzoeker en zijn gezin teweegbrengt.

Bovendien houdt de bestreden beslissing geen enkele proportionaliteitstoets in het licht van artikel 8 EVRM in en laat de motivering van de bestreden beslissing nergens toe vast te stellen of aan de proportionaliteitstoets werd voldaan, zodat er in casu sprake is van een schending van artikel 8 EVRM.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 8 EVRM.

2.2.3.
Tenslotte werd door de bestreden beslissing niet aangetoond dat de noodzaak van de inmenging in het gezinsleven gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel.

Staten beschikken immers over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak van de inmenging (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, nr. 27945/10, Sarközi en Mahran v. Oostenrijk, par. 62; EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, Dalia v. Frankrijk, par. 52).

Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van het bestuur om te bewijzen dat het de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect voor het gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62).

Een belangenafweging veronderstelt dat alle relevante elementen, en dus ook deze die betrekking hebben op het gezinsleven van verzoekster, in de weegschaal worden gelegd. Het is pas op het ogenblik dat een beslissing voortvloeit uit de weging van alle factoren dat zal kunnen worden uitgemaakt of zij al dan niet kennelijk onredelijk is (RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

De bestreden beslissing, noch het administratief dossier, geeft er geen blijk van dat op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing rekening werd gehouden met het gezinsleven van verzoekers waarvan de verwerende partij kennis had op het moment van het nemen van de bestreden beslissing. Aldus blijkt niet dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing is overgegaan tot de belangenafweging, in casu de proportionaliteitstoets, die zij behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM, een belangenafweging waartoe de Raad niet zelf kan overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 8 EVRM en bijgevolg dient vernietigd te worden.

Dat nergens uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat door verweerder het minste onderzoek werd gewijd aan de moeilijkheden die een verwijdering van verzoeker naar het land van herkomst zou teweegbrengen, temeer daar zijn moeder in België verblijft en hij ten laste is van zijn moeder, zodat hij in Mauritius geenszins alleen zal slagen om te kunnen overleven.

Dat verweerder dan ook een beslissing heeft genomen zonder rekening te houden met de belangen van verzoeker.

Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.

Aangezien de bestreden beslissing het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, waarbij het voordeel dat verweerder uit de bestreden beslissing put, buiten elke redelijke staat tot het nadeel dat verzoeker erdoor ondergaat, is deze onrechtmatig en houdt deze een schending in van artikel 8 EVRM.

2.2.4.
Dat bovendien het geheel van sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven integraal deel uitmaken van het begrip privéleven in de zin van artikel 8 EVRM. Onafhankelijk van het bestaan van een familieleven of niet, beschouwt het Hof dat ik het kader van de verwijdering van gevestigde vreemdeling een analyse zich opdringt in de zin van een inmenging in zijn recht op privéleven (EHRM, 18 oktober 2006, Uner/Nederland, nr. 46410/99, §59).

Verzoeker heeft bijgevolg een eigen privéleven opgebouwd in België, waarvan de bescherming onder artikel 8 EVRM valt.

De belangenafweging is dan ook niet op een redelijke wijze geschied en heeft geenszins in een fair balance geresulteerd tussen het belang van verzoeker enerzijds en het algemeen belang van de samenleving anderzijds.

De bestreden beslissing dient dan ook vernietigd te worden wegens schending van artikel 8 EVRM."

2.2.2.1. Inzake de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM merkt de Raad op dat verzoeker een aanvraag tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie indiende op grond van artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet. Het is dus op grond van de bepalingen van dit wetsartikel dat verweerder diende te onderzoeken of verzoeker in aanmerking kwam voor een recht op verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk. Verweerder heeft, na een grondig onderzoek, geconcludeerd dat verzoeker niet heeft aangetoond ten laste te zijn van de referentie-persoon – in casu zijn Belgische moeder – waardoor hij niet voldoet aan één van de voorwaarden om, overeenkomstig artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden toegelaten. Het loutere feit dat verzoeker van oordeel is dat hij op basis van artikel 8 van het EVRM verblijfsrechtelijke aanspraken kan maken impliceert niet dat verweerder niet zou vermogen vast te stellen dat hij niet voldoet aan de vereisten om een recht op verblijf te genieten op grond van artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet. Aangezien verzoeker zich niet op artikel 8 van het EVRM heeft beroepen om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd en de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden niet gepaard gaat met een verwijderingsmaatregel, ziet de Raad niet in waarom verweerder – zoals verzoeker voorhoudt – een belangenafweging in het licht van deze verdragsbepaling zou dienen door te voeren of zou moeten motiveren waarom hij van mening was dat hij niet (alsnog) op grond van deze verdragsbepaling tot een verblijf in het Rijk kan worden gemachtigd. Artikel 8 EVRM houdt daarenboven geen bijzondere formele motiveringsplicht in (cf. RvS 28 november 2017, nr. 239.974; RvS 15 mei 2019, nr. 13.317 (c)). De bestreden beslissing verhindert verzoeker ook geenszins om, indien hij van oordeel is dat hij, gelet op de bepalingen van artikel 8 van het EVRM, tot een verblijf in het Rijk moet worden gemachtigd, een aanvraag hiertoe in te dienen. Artikel 9 van de Vreemdelingenwet biedt hem de mogelijkheid om dit te doen.

In zoverre het de bedoeling zou zijn van verzoeker om, met zijn uiteenzettingen aangaande artikel 8 van het EVRM, de Raad ertoe te brengen in de plaats van het bevoegde bestuur – dat hiertoe, zoals gesteld, kan worden gevat – te bepalen of verzoeker op basis van deze verdragsbepaling tot een verblijf in het Rijk kan worden gemachtigd, kan het volstaan te benadrukken dat het hem, als annulatierechter, niet toekomt zelf beslissingen te nemen omtrent het al dan niet toekennen van een verblijfsstatus aan een vreemdeling.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.2.2.2. Aangezien de bescherming die wordt geboden door artikel 22 van de Grondwet vergelijkbaar is met deze die wordt geboden door artikel 8 van het EVRM, kan ook geen schending van deze grondwetsbepaling worden vastgesteld.

Het tweede middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen middelen aangevoerd die tot de vernietiging van de bestreden beslissing kunnen leiden.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig september tweeduizend zesentwintig door:

G. DE BOECK,	voorzitter
T. LEYSEN,	griffier
De griffier,	De voorzitter,
T. LEYSEN	G. DE BOECK